

[Glistrup.]

tjent pengene — er blevet øget, øget og atter øget.

Derfor er det ganske naturligt, at vi fra fremskridtspartiets side må have klar sikkerhed for, at det, der nu præsenteres, virkelig adskiller sig i sine virkninger fra det, vi har været så vant til ikke nyttede noget som helst.

Da vi sidst skiltes fra andenbehandlingen af disse forslag, skete det i den smukkeste forårssol, i hvilken vi håbede at få belyst, at her var virkelig tale om noget nyt, her var ikke bare tale om det sædvanlige fantasiløse og nytteløse, som vi havde været præsenteret for så mange gange. Nu mødes vi så igen med ydre mørke og skal se, om de forhåbninger, vi gjorde os den store bededags morgen, er slået til, om vi må sige, at nu kan vi se disse ting i et andet og bedre lys end det, som har præget de tidligere lignende foranstaltninger. Her må vi, ligesom hr. Heinesen, konstatere: ak! de skønne forspildte dage, som er gået siden den fredag morgen og frem til nu, tirsdag aften.

Vi havde en ganske klar stillingtagen fra folketingets side store bededags morgen, idet partier repræsenterende 92 mandater her i salen gav regeringen deres tillid; 20 mandater var ikke beredt dertil, men undlod dog at stemme, således at der var en rimelig grund til at tro, at 112, altså et betydeligt flertal i denne sal, ville være med til at tage sken i den anden hånd.

Hvad har regeringen så gjort i de dage, der er forløbet? Ja, den har ikke interesseret sig for i særlig grad at være med til at danne et holdarbejde for disse 92 eller 112; den har først og fremmest koncentreret sine anstrengelser — om det så har været Rane Jonsen-anstrengelser eller det har været virkelige anstrengelser, det må historien dømme om — om at forhandle med et af mistillids-partierne. Man kunne da sige sig selv, at da dette parti klart havde bekendt side ved den tillidsafstemning, der fandt sted store bededags morgen, kunne det ikke føre til noget som helst positivt at gå den vej. Dermed blev altså tiden spildt. Hvis der virkelig havde været vilje hos regeringen til, at dette skulle være indledningen til en ny epoke, så havde den ganske klart i den afstemning, der fandt sted her ved andenbehandlingen, haft viden om, hvor den kunne have søgt

sine garantier, hvor den kunne have søgt sin støtte.

Når regeringen har forholdt sig på den måde, må vor skepsis selvfølgelig øges i retning af, at dette ikke kan være noget, som der kan være nogen nytænkning i. Og vi bliver jo ikke i bedre lynne, når vi ser, hvordan den historiske udvikling har været. Den stigning på en snes procent i skattetrykket år efter år, som jeg omtalte, har jo ligefuldt været gældende i de år, hvor hr. Hartling har siddet i regeringen, som i de år, hvor regeringsmagten har været på socialdemokratiske hænder. Der er derfor ikke på forhånd nogen særlig grund til at formode, at fordi vi har en borgerlig regering, så har det, der kommer af skatteforslag, en anden værd, er noget, der kan pege fremad og være løftestangen til, at vi kan få løst problemerne.

De erfaringer, vi har haft efter valget den 4. december, er jo desværre gået i nøjagtig samme retning som de mistrøstige erfaringer, vi har gjort her igennem den lange weekend, nemlig at det, som denne regering har satset på i handling, har været skatte-tryksforøgelser, mens man ikke har villet gå ind på offentlige besparelser. Det så vi først og fremmest ved det lovgivningsværk, hvortil man også søgte den socialdemokratiske støtte, som blev udøvet i forbindelse med tvangsopsparingen, i forbindelse med begrænsningen af besparelserne på finansloven.

Det er realiteterne, der tæller, når man skal bedømme, om man tør gå ind og dække de forslag, der nu er kommet frem. Der var ikke tendens til, at der var alvor i, at man nu ville ind på virkelige offentlige besparelser, at man virkelig ville ind på en sænkning af indkomstskattetrykket. Det måtte selvfølgelig forudsætte konkrete og præcise aftaler og ikke bare regeringens: „Vi alene vide“ og „Vi har spredt på folketingets bord nogle forslag, som ikke skal behandles nu, men som skal behandles engang til september, og så kan I bare købe katten i sækken, I mennesker fra fremskridtspartiet og de andre tillidspartier, ved at stemme for det, som regeringen nu har fremsat, med, at vort skattetryk skal øges med disse 1½ milliard kr.“ Der var ikke, og der blev ikke etableret den fornødne sikkerhed på de dage, hvor det kunne være sket, lørdag, søndag, mandag.

Sent mandag aften bekvemmer regeringen sig omsider til at kalde til møde, og på det